

F. t. 1. om betalingstjenester

hed, som brugeren allerede modtager eller vil modtage på grundlag af rammeaftalen.

Som eksempel kan nævnes gennemførelse af en betalingstransaktion ved pengeoverførselsvirksomhed, og hvor betaleren betaler med et betalingskort.

Kapitel 5 berører i overensstemmelse med direktivets art. 30, stk. 3, ikke de oplysninger, der i medfør af kreditaftaleloven skal gives i forbindelse med indgåelse af en kreditaftale. Hvis der i forbindelse med indgåelse af en aftale om en betalingstjeneste er tilknyttet en kreditfacilitet finder denne lov anvendelse for betalingstjenesten og kreditaftaleloven anvendelse for kreditfaciliteten.

Forslaget til § 41 gennemfører direktivets artikel 35.

Til § 42

Forslaget til § 42, stk. 1, indeholder et forbud mod, at udbydere opkræver gebyr for at levere de oplysninger, som den pågældende er forpligtet til at levere efter bestemmelserne i lovens kapitel 5.

En udbyder kan derimod godt opkræve gebyrer for ydelser, som ligger ud over lovens krav, når disse leveres efter anmodning fra en bruger. De omfattede ydelser er i lovforslagets § 42, stk. 2, formuleret som supplerende oplysninger, hyppigere oplysninger eller tilbud om overførsel af oplysninger ved anvendelse af andre kommunikationsmidler end aftalt i rammeaftalen.

Som et eksempel på en omfattet ydelse kan nævnes, at det efter forslaget til § 54, stk. 2, kan aftales, at oplysninger til en betalingsmodtager efter gennemførelsen af en betalingstransaktion skal meddeles eller stilles til rådighed en gang om måneden. Såfremt det aftales, at oplysningerne skal meddeles hyppigere end en gang om måneden, for eksempel hver 14 dag, kan udbyderen kræve et gebyr for denne ydelse, hvis disse hyppigere oplysninger leveres efter anmodning fra brugeren. Hvis en udbyder udformer sine almindelige forretningsbetingelser, så der altid gives meddelelse hver 14. dag om gennemførte betalingstransaktioner, kan der ikke opkræves gebyrer for denne ydelse, fordi den ikke stilles til rådighed efter anmodning fra brugeren.

Gebyrer for supplerende ydelser skal være passende og stå i rimeligt forhold til betalingstjenesteudbydere omkostninger. En udbyder skal på tilsynsmyndighedens anmodning være i stand til at redegøre for de faktiske omkostninger, som den har i forbindelse med at levere supplerende ydelser. Begrebet omkostninger omfatter både direkte og indirekte omkostninger samt en passende avance.

§ 42 gennemfører direktivets art. 32.

Til § 43

Efter forslaget til § 43, stk. 1, skal udbyderen senest samtidig med, at der indgås aftale om at udføre en betalingstjeneste stille oplysninger efter § 44, stk. 1 og 2, til rådighed for brugeren på en let tilgængelig måde.

Oplysningerne skal være tilgængelige i forbindelse med, at brugeren indgår aftale om at få udført en enkeltstående betalingstransaktion. Udbyderen kan give oplysningerne mundtligt til betaleren eller gøre denne bekendt med disse oplysninger gennem opslag i forretningslokalet, jf. betragtning nr. 25 i direktivets præambel. En udbyder kan endvidere give disse oplysninger ved at opstille en computer i forretningslokalet, så betaleren kan gøre sig bekendt med oplysningerne.

Oplysningsforpligtelsen efter stk. 1 kan, jf. direktivets art. 36, stk. 3, også opfyldes ved udlevering af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkast til betalingsordre med de oplysninger, der er anført i § 44.

Brugeren kan efter anmodning få leveret disse oplysninger på papir eller andet varigt medium. Udbyderen må ikke opkræve gebyr for at levere disse oplysninger, jf. forslaget § 42, stk. 1. Varigt medium er i lovforslagets § 6, nr. 14 defineret således:

»Ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til den pågældende på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret gengivelse af den lagrede information.«

For en nærmere beskrivelse, se bemærkningerne ovenfor til bestemmelsen.

Efter forslaget § 43, stk. 2, skal oplysningerne efter § 43, stk. 1, formuleres klart og letforståeligt på dansk eller et andet sprog, som parterne aftaler indbyrdes. Lovforslaget stiller derfor ikke et ubetinget krav om affattelse af information efter stk. 1 på dansk, fordi der er mulighed for at aftale anvendelse af et andet sprog.

Det følger af lovforslagets § 43, stk. 3, at hvis aftalen på brugerens anmodning er indgået ved brug af fjernkommunikation, og udbyderen derfor ikke er i stand til at opfylde bestemmelserne i stk. 1, skal oplysningerne gives til brugeren straks efter, at betalingstransaktionen er gennemført.

Som eksempel på indgåelse af aftaler ved brug af fjernkommunikation kan nævnes den situation, hvor en bankkunde sender en e-mail til sin bank og beder denne om at overføre et bestemt beløb til en nærmere angivet modtager. I dette tilfælde kan oplysningspligten opfyldes efterfølgende.